

Αχελώου Νήφων: Το μαρτύριο της συνειδήσεως

/ [Ενορίες](#)

Με τη δική μας βούληση να γίνουμε μάρτυρες, έστω κι αν δεν υποστούμε διωγμούς και μαρτύρια, αλλά να υποστούμε το μαρτύριο της συνειδήσεως. Κι όποιος αφήνει τη συνείδησή του να τον ελέγχει και προσπαθεί διαρκώς να ταυτίζει το θέλημα του με το θέλημα του Θεού, πράγματι αυτός λογίζεται ως μάρτυρας.

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε την Πέμπτη 19 Δεκεμβρίου (Προεόρτια των Χριστουγέννων, Ιγνατίου ιερομάρτυρος του Θεοφόρου, Φιλογονίου επισκόπου Αντιοχείας, Ιωάννου νεομάρτυρος εκ Θάσου, Ιωάννου ιερέως του εν Κρονστάνδη), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον

θείο λόγο, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Αχελώου κ. Νήφων, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Ο Θεοφιλέστατος στο κήρυγμα του μίλησε αρχικά για τον εορταζόμενο άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο, που είχε την ευλογία να ζήσει τα πρώτα χριστιανικά χρόνια, τότε που η Εκκλησία θεμελιωνόταν πάνω από τα αίματα των αγίων μαρτύρων.

Ο άγιος Ιγνάτιος, Επίσκοπος Αντιοχείας, έζησε έναν μεγάλο και φρικτό διωγμό των χριστιανών, και εκεί στην Αντιόχεια συνελήφθη, ομολόγησε Χριστό εσταυρωμένο και αναστημένο και η καταδικαστική απόφαση ήταν να μεταφερθεί στη Ρώμη για να θηριομαχήσει στην αρένα.

Στο ταξίδι του πέρασε από τη Μ. Ασία, την Μακεδονία, την Ήπειρο και έγραψε 7 επιστολές προς τις Εκκλησίες τις οποίες επισκέφθηκε ως αιχμάλωτος και σιδηροδέσμιος. Στις επιστολές του αναφέρονταν στην ενότητα της Εκκλησίας, στο επισκοπικό αξίωμα, στην υπακοή στους ποιμένες της Εκκλησίας, στην καλλιέργεια των αρετών, στην αύξηση της πίστης, στην προσοχή στις αιρέσεις και τις κακοδοξίες.

«Στην προς Ρωμαίους επιστολή του, που είναι ένα αριστούργημα, φαίνεται η μεγάλη του αγάπη για τον Χριστό, ο θείος έρωτας. Προφανώς στο ταξίδι του ο άγιος πληροφορήθηκε ότι μέλη της Εκκλησίας της Ρώμης προσπαθούν με κάθε τρόπο να του δοθεί χάρη και να επιτύχουν την απελευθέρωση του.

Κι εκείνος στην επιστολή τους παρακαλεί να τον αφήσουν να μαρτυρήσει για τον Χριστό, γιατί, όπως τους γράφει, θέλει να μοιάσει στον Κύριο που μαρτύρησε πάνω στον Σταυρό κι έτσι απέδειξε τη δική Του αγάπη για όλους τους ανθρώπους. Συμπληρώνοντας χαρακτηριστικά πως θέλει να γεννηθεί στην βασιλεία των ουρανών και κοντεύει ο τοκετός του.»

Εκείνη την εποχή, συνέχισε ο Θεοφιλέστατος, οι χριστιανοί έγραφαν στα μαρτυρολόγια την ημερομηνία των μαρτυρίων των αγίων, ως γενέθλιο ημέρα, γιατί εκείνη την ημέρα γεννιόντουσαν στον παράδεισο. Γι' αυτό και ο άγιος Ιγνάτιος τους παρακαλεί να τον αφήσουν να γεννηθεί στην αιωνιότητα.

Κι όλα αυτά τα λέει ο άγιος με μεγάλη ταπείνωση, δεν υπερηφανεύεται αλλά στην επιστολή αυτή ζητά από τα μέλη της Εκκλησίας της Ρώμης να προσεύχονται στον Θεό γι' αυτόν ώστε να αντέξει το μαρτύριο, να αντέξει να ομολογήσει Χριστό και να μην προδώσει τον Κύριο.

Και μάλιστα, όπως παρατήρησε ο Θεοφιλέστατος, είναι τέτοια η ταπείνωση του, που ο ίδιος αναφέρει για τον εαυτό του ότι τώρα, τη στιγμή που τον οδηγούσαν στη Ρώμη για το μαρτύριο του, αρχίζει να γίνεται μαθητής του Χριστού και να κάνει τα πρώτα βήματα.

«Μέσα στην αρένα τα θηρία κατασπάραξαν το σώμα του, αλλά την ψυχή του την παρέλαβε ο γλυκύτατος μας Ιησούς Χριστός και ο άγιος κέρδισε την αιώνια ζωή, αλλά κέρδισε και την μεγάλη παρρησία στον Κύριο να βρίσκεται μπροστά Του και να πρεσβεύει για όλους εμάς. Πρεσβεύει να μπορέσουμε κι εμείς να αντέξουμε το δικό μας προσωπικό μαρτύριο

.»

Με τη δική μας βούληση να γίνουμε μάρτυρες, έστω κι αν δεν υποστούμε διωγμούς και μαρτύρια, αλλά να υποστούμε το μαρτύριο της συνειδήσεως, γιατί αυτό είναι για εμάς η καύχηση μας, συνέχισε ο Θεοφιλέστατος.

Εξηγώντας ότι το μαρτύριο της συνειδήσεως είναι αυτό που ονομάζουμε πνευματική ζωή, που καλούμαστε όλοι να περάσουμε. Είναι αυτό που καλούμαστε να θηριομαχήσουμε με ένα θηρίο που είναι ο ίδιος μας ο εαυτός, ο παλαιός άνθρωπος που φέρουμε μέσα μας, ο άνθρωπος της αμαρτίας.

Να παλέψουμε και να τον νικήσουμε, να αφήσουμε τη συνείδησή μας να μας ελέγχει κάθε στιγμή, να ελέγχει τις σκέψεις και τις πράξεις μας αν είναι σύμφωνες με το θέλημα του Θεού. Κι όποιος αφήνει τη συνείδησή του να τον ελέγχει και προσπαθεί διαρκώς να ταυτίζει το θέλημα του με το θέλημα του Θεού, πράγματι

αυτός λογίζεται ως μάρτυρας.

«Εμείς θα πρέπει να ξεριζώσουμε από την καρδιά μας ότι μας χωρίζει από τον Θεό και στη θέση τους να καλλιεργήσουμε τις χριστιανικές αρετές. Να προσπαθούμε διαρκώς να αποφύγουμε την αμαρτία και να πορευθούμε στο δρόμο του Ευαγγελίου .»

Μαρτύριο της συνειδήσεως είναι το χαροποιό πένθος, συμπλήρωσε ο Θεοφιλέστατος. Από τη μία, το πένθος της αμαρτίας, η μετάνοια για όσες φορές παραβήκαμε το νόμο του Θεού. Και από την άλλη, να έχουμε τη χαρά και την ελπίδα ότι ο Χριστός με το έλεος Του μας σώζει.

Μαρτύριο δικό μας, είναι να έχουμε ταπεινό φρόνημα. Το να ταπεινώνει κανείς τον εαυτό του, το να μην έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, το να έχει την αυτομεμφία, πράγματι αποτελεί μαρτύριο.

Μαρτύριο ακόμη είναι να σηκώνει κανείς τον σταυρό των θλίψεων και των δοκιμασιών στη ζωή του, όπως άλλωστε ο ίδιος ο Κύριος μας το είπε. Κι όπως Εκείνος σήκωσε το δικό Του Σταυρό, καλούμαστε κι εμείς να σηκώσουμε το σταυρό των θλίψεων και των δοκιμασιών της ζωής, με την ελπίδα ότι μετά το σταυρό έρχεται η ανάσταση.

Και ολοκληρώνοντας το κήρυγμα του ο Θεοφιλέστατος είπε:

«Τέλος, μαρτύριο για εμάς, είναι η θυσιαστική αγάπη, η μεγάλη υπέρβαση που θέλει ο Κύριος να κάνουμε, την υπέρβαση να αγαπήσουμε ακόμη και τους εχθρούς μας. Όπως ο Κύριος συγχώρεσε τους σταυρωτές Του, όπως συγχώρεσε και συγχωρεί όλους εμάς, έτσι κι εμείς καλούμαστε να κάνουμε αυτήν την υπέρβαση

να συγχωρούμε τους ανθρώπους που μας βλάπτουν και να φερθούμε σε όλους όπως θυσιαστικά φέρθηκε ο Κύριος. Γιατί η αγάπη η δική Του δεν ήταν μία απλή ιδεολογία, ήταν έμπρακτη θυσία.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς